

מ"י 60092/03/17 - מדינת ישראל נגד אלון סעדון, רן טובול

בית משפט השלום בירושלים

מ"י 60092-03-17 מדינת ישראל נ' סעדון
בש"ע 60087-03-17 מדינת ישראל נ' טובול
תיק חיצוני: 112286/2017

בפני כבוד השופטת קרן מילר
המבקשת
נגד
המשיבים
1. אלון סעדון 2. רן טובול
מדינת ישראל

בשם המבקשת פקד אבי שרייר, עו"ד

המשיבים בעצמם

החלטה

1. בפני בקשה לאסור על המשיבים לקיים ולארגן מסיבות או להפיק אירועים למשך 180 יום, וזאת מלבד אירועים המתקיימים באולם "ארטמיסיה" שבבעלות המשיב 1.

רקע וטענות הצדדים

2. המשיבים הפיקו וניהלו אירוע רב משתתפים של מסיבת פורים ביום 11.3.2017 שכללה הופעה של הזמר אייל גולן בארנה בירושלים. אין מחלוקת כי בסיכומים שנערכו עם המשטרה וקצין הרישוי לפני המסיבה אושר כי יימכרו סה"כ 3,200 כרטיסים.

3. במהלך המסיבה, ולאחר שעל פי הנטען נספרה כניסתם של 3200 איש, נסגרו השערים לכניסת אנשים נוספים. למרות זאת נותרו מאות אנשים, אם כי יש מחלוקת על מספרם המדויק, שצבאו על השערים ואשר טענו כי יש בידיהם כרטיסים להופעה. מהודעות של בעלי תפקידים באירוע עולה כי שערי הכניסה למתחם נפרצו וכי קהל רב דחף את הסדרנים במקום. בשל הדוחק והצפיפות במקום עלה חשש לשלומם של האנשים ולפיכך הוחלט על פתיחת הגדרות וכניסת האנשים ללא בקרה. לאחר הערכות של האחראים במקום בדבר מספר הנוכחים באירוע הורה קצין רישוי ואבטחה להפסיק את האירוע בשל הסכנה שנוצרה. יוער כי ישנן הודעות המדברות על נפילת אנשים במקום.

4. בעקבות האירוע והסכנה שנוצרה בו נפתחה חקירה כנגד המשיבים בחשד לקבלת דבר במרמה ועיסוק בניגוד לתנאי רישיון.

5. במסגרת חקירה זו וכחלק מתנאי השחרור של המשיבים מבקשת המשטרה לאסור על המשיבים לעסוק בארגון מסיבות או הפקת אירועים למשך 180 יום. לטענת המבקשת נמכרה כמות כרטיסים גבוהה מזו שאושרה, ובשל כך נוצר לחץ של אנשים על הכניסה למתחם המסיבה, דבר שגרם לסיכון חיי אדם.

6. המשיבים טוענים כי הם עמדו בתנאים שנדרשו מהם וכי לא נמכרה כמות גבוהה מזו שאושרה. כמו כן

לטענתם אכן במהלך המסיבה נעצרה הכנסת אנשים למקום האירוע לאחר כניסתם של 3,200 איש ויתכן כי זויפו כרטיסים נוספים. עוד לטענתם לאחר עצירת הכניסה נותרו סה"כ כ-250 אנשים בחוץ ולא כפי שטוענת המשטרה. לבסוף נטען כי אין מקום להטיל הגבלות על המשיב 2 שהינו עובד שכיר של המשיב 1.

דין והכרעה

7. סעיף 48(א)(10) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 קובע כי לבית המשפט ישנה סמכות להטיל כתנאי לשחרור בערובה "איסור המשך עיסוק הקשור בעבירה, כאשר מתקיים יסוד סביר לחשש שהמשך העיסוק מהווה סכנה לבטחון הציבור, או עלול להקל על ביצוע עבירה דומה".

8. בית המשפט העליון (כב' השופטת ארבל) בבש"פ 6817/07 **מדינת ישראל נ' סיטבון** (31.10.2007) בניתוחו את הסעיף האמור עמד על הצורך לאזן בין הפגיעה בחופש העיסוק של החשוד או הנאשם לבין החשש והסכנה לפגיעה באינטרס הציבורי:

"כזה הוא האיזון המתבצע לעת החלטה האם לקבוע איסור עיסוק כתנאי ערובה לשחרורו של נאשם ממעצר. על בית המשפט לשוות לנגד עיניו בין היתר את הפגיעה הקשה שיש באיסור העיסוק על הנאשם הנהנה מחזקת חפות ועל פרנסתו, את הפגיעה שיכולה להיות בהוראה כזו על משפחות העובדים התלויים בו ואת הנזק שייגרם בגין הוראה שכזו לעסקו. כן עליו להעריך האם ההליך ימשך זמן רב, באופן המשליך במישרין גם על משך התקופה לגביה יחול איסור העיסוק, ולבחון האם בנסיבות אלה מדובר באמצעי מידתי. אל מול אלה עליו לשקול את הסכנה שעלולה להיות טמונה בהמשך עיסוקו זה לבטחון הציבור או את ההקלה שתהא בכך בעבורו לשוב ולבצע את העבירה, ואת הפגיעה באינטרס הציבורי שעלולה להיגרם עם ביצוע עבירות נוספות".

9. בית המשפט המחוזי אף הכיר בעבר בכך שבמקרים המתאימים יש להורות על הגבלת עיסוק גם בטרם הגשת כתב אישום וזאת לצורך הגנה על הציבור במקרים שעניינם בבטיחות במסגרת אירועים המוניים:

"הסכנה לציבור מטיפול רשלני בנושא בטיחות של מבנים ארעיים ושל אירועים המוניים, היא סכנה אשר לה חשופה כמות גדולה מאוד של אנשים תמימים, אשר אנשי הבטיחות הם נאמניהם להבטחת שלומם. הציבור שייחשף לסיכון כלל אינו מודע לו, ואין לו כל אמצעי להתמודד עמו" (עמ"י (י-ם) 35313-05-12 **מדינת ישראל נ' צוקר** (31.5.2012), כב' השופטת בזק-רפפורט).

10. אכן באותו מקרה דובר באירוע שהסתיים בתוצאה טרגית. עם זאת לעיתים קו הגבול בין אירוע המהווה סכנה לציבור אך נגמר בשלום לבין אירוע המסתיים בתוצאה טרגית עובר במזל, בגורל או בגזירת שמיים. יש למנוע את הסכנה עוד בטרם התממשה ולא להמתין להפקת הלקחים המתבקשת לאחר אסון. "ולא תשים דמים בביתך" (דברים כ"ב, ח').

מן הכלל אל הפרט

11. מובן כי תנאי בסיסי להטלת הגבלה מעין זו הוא קיומו של חשד סביר לביצוע העבירה. במסגרת האיזונים הנערכים לצורך החלטה בהטלת מגבלת עיסוק, אני סבורה כי יש לתת משקל גם לעוצמת החשד הסביר שהוצגה בפני בית המשפט.

12. עיינתי בחומרי החקירה ומצאתי כי מתקיים חשד סביר למיוחס למשיבים. מאחר שהתיק עדיין בהליכי חקירה לא אפרט יתר על המידה. עם זאת אציין כי כאמור אין מחלוקת שאושרה מכירתם של

3,200 כרטיסים לאירוע.

13. יש להבהיר כי למארגנים אושרה הדפסת כרטיסים בכמות גדולה יותר שכן הכרטיסים מופצים בין היחצנים ולא כולם נמכרים. בסופו של דבר המארגנים אמורים למכור רק 3,200 כרטיסים ולהחזיר את יתרת הכרטיסים למשטרה. עוד יצוין כי לאחר הדפסת הכרטיסים הם מוחתמים על ידי המשטרה ובעיקרון רק כרטיס שהוחתם על ידי המשטרה יוכל להיכנס להופעה.

14. מחומר החקירה עולה כי הוחתמו על ידי המשטרה 5,150 כרטיסים לאירוע המדובר. עד למועד זה הוחזרה כמות של 1,616 כרטיסים בלבד. המשמעות היא כי כמות של 343 כרטיסים מעל מכסת הכרטיסים שהותרה לא הוחזרה לידי המשטרה.

15. יתרה מכך, למרות שהמשיבים טענו תחילה כי הודפסו 5,000 כרטיסים עולה מחומר החקירה, והמשיבים אף הודו בכך בהמשך, כי הודפסה כמות של 6,000 כרטיסים. המשמעות היא שהיתה כמות של כמה מאות כרטיסים שהודפסו ולא הוחתמו על ידי המשטרה. מחומרי החקירה עולה כי גם כמות זו לא הוחזרה במלואה ועל פי החשד נמכרו כ-300 כרטיסים שהודפסו אך לא הוחתמו על ידי המשטרה. יצוין כי המשיב 2 מודה בחקירתו כי חסרים כ-300 כרטיסים והוא לא יכול לספק הסבר לאן נעלמה כמות זו של כרטיסים.

16. מההודעות השונות שנגבו ישנה מחלוקת מהי כמות האנשים שנותרה בחוץ ולא הוכנסה לאירוע. ישנן הערכות שונות הנעות בין 300 ל-800 איש. מכל מקום מדובר במאות אנשים ובכמות אשר אילצה את פתיחת השערים על מנת למנוע סכנה, ולאחר מכן את סגירת האירוע בשל כמות האנשים הנוכחים בו מעל המאושר.

17. עוד עולה מההודעות כי במהלך האירוע הוכנסו מחזיקי כרטיסים מבלי לבדוק האם הוחתמו אם לאו בשל הקושי לבדוק זאת בכניסה. המשיבים מנסים להטיל את האחריות לאירוע שנוצר על נקודה זו. אני סבורה כי עובדה זו אינה רלוונטית לענייננו, ואסביר.

18. ישנו חשד סביר לכך שנמכרה כמות כרטיסים גדולה מזו שהותרה, בין אם מדובר בכרטיסים שהוחתמו על ידי המשטרה ובין אם מדובר בכרטיסים שהודפסו ולא הוחתמו. אכן במהלך האירוע ישנה אחריות על הסדרנים להכניס את הכמות המותרת בלבד. עם זאת, במצב בו נמכרת כמות כרטיסים מעל המותר עלול להיווצר מצב, כפי שנוצר באירוע הנידון, כי כמות גדולה של אנשים מבקשת ולוחצת להיכנס למתחם באופן שעלול לסכן את הקהל במקום. האחריות הינה על המארגנים לוודא שכמות הכרטיסים שנמכרת בפועל אינה עולה על המותר על מנת למנוע סיטואציות מעין אלו. לא ניתן אם כן לתלות את האחריות ללחץ שנוצר רק על הסדרנים באירוע שהכניסו אנשים בעלי כרטיסים שלא הוחתמו, כפי שניסו המשיבים לטעון. על המשיבים היה לוודא כי כרטיסים שלא הוחתמו על ידי המשטרה אינם מגיעים לידי הקהל, כפי שהיה באחריותם לוודא שלא תגיע כמות של מעל 3,200 כרטיסים מוחתמים לידי הרוכשים.

19. אדגיש כי גם אם לא נגרמו בפועל כל נזק או פגיעה באירוע, ברי כי אירוע מעין זה עלול לסכן את שלומם וחייהם של הבאים למקום, ולצערנו כבר היו דברים מעולם.

20. בסופו של דבר יש לאזן בין הפגיעה בחופש העיסוק ובפרנסה של המשיבים לבין האינטרס בשמירה על ביטחון הציבור. בענייננו אני סבורה כי איזון זה מוביל לקבלת הבקשה ולו בחלקה.

21. ראשית מדובר בחשד סביר ממשי לשלב זה. יש להדגיש כי למרות שהמשיבים נחקרו פעמיים עדיין לא סופקו הסברים מניחים את הדעת לפערים ולחוסרים האמורים. שנית, מדובר בארגון מסיבות רבות משתתפים אשר האחריות לשלומם של המשתתפים בהם היא גדולה ומשמעותית. הסיכון לביטחון הציבור מעבירות כגון אלו בהן נחשדים המשיבים הוא ברור. יש להעיר כי הפקת הרווח הכספי ממכירת עודפי כרטיסים היא פיתוי רב וממשי. שלישית, הפגיעה בחופש העיסוק של המשיבים היא מוגבלת שכן המשיב 1 הוא בעל אולם אירועים אשר ממנו פרנסתו והמשיב 2 עובד אצלו. אין דרישה כאמור להפסקת העבודה באולם זה והמשיב 1 יכול להמשיך ולהפעילו כרגיל. המשיב 2 עובד באולם אף הוא וגם לגביו אין דרישה להפסקת עבודתו זו. עם זאת מובן כי לא ניתן להפחית מהפגיעה במשיבים כתוצאה מההגבלה, בייחוד כאשר יום העצמאות בפתח, אך נראה כי אין מנוס מכך בנסיבות שפורטו.
22. שקלתי האם לא ניתן להטיל הגבלות מידתיות יותר, כגון החתמת כרטיסים בכמות המותרת בלבד ולא יותר מכך, אך נראה כי כל דרישה כזו ניתן לעקוף באמצעים פשוטים למדי (כגון מכירת כרטיסים ללא החתמה כפי שעל פי החשד נעשתה במקרה זה).
23. באשר לחלקו של המשיב 2, מחומרי החקירה עולה כי הוא היה איש הביצוע בשטח והוא זה שהיה בקיא וניהל בפועל את הצדדים הטכניים כולל עבודה מול היחצנים. המשיב 1 בהודעתו מפנה את החוקר למשיב 2 לבדוק פרטים מסוימים עליהם הוא נשאל, וגם מכך עולה חלקו המרכזי של המשיב 2 בארגון האירוע.
24. למרות האמור אני סבורה כי יש להיענות בשלב זה לבקשה לזמן מוגבל מזה שהתבקש, שכן יש לתת משקל לחזקת החפות של המשיבים, לעובדה שטרם ניתנה החלטה אם יוגש כתב אישום, ולפגיעה הקשה בחופש העיסוק של המשיבים. מובן כי גם במסגרת תקופה זו אם יופרך החשד הסביר או יוחלט שלא להגיש כתב אישום יהיה מקום לבטל את הגבלת העיסוק באופן מיידי.
25. לאור האמור אני אוסרת על המשיבים לעסוק בארגון מסיבות או הפקת אירועים למשך 90 יום, וזאת למעט במסגרת אולם "ארטמיסיה".
26. **המזכירות תשלח את ההחלטה לצדדים.**
27. **זכות ערר כחוק.**

ניתנה היום, ג' ניסן תשע"ז, 30 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.